

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 264/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť D. P., zastúpenej advokátkou JUDr. Radkou Rešutíkovou, Spojová 2, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 25/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2013 doručená sťažnosť D. P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Radkou Rešutíkovou, Spojová 2, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Rimavská

Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 25/2011 (ďalej aj „namietané konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že 26. apríla 2011 podala žalobu okresnému súdu o priznanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. O postupe okresného súdu ďalej uvádza:

„Prvé pojednávanie na súde sa konalo dňa 21. 9. 2011, v priebehu niekoľkých minút odročené, z dôvodu na strane advokáta odporcu, ktorý nesúhlasil so znaleckým posudkom, vypracovaným súdnym znalcom... Druhé pojednávanie sa konalo dňa 8. 2. 2012, na ktorom som predložila lekárske potvrdenie o mojom zdravotnom stave, zo dňa 14. 10. 2011, teda niekoľko mesiacov od vypracovania znaleckého posudku. V oboch lekárskejších potvrdeniach sa píše, že mám poúrazovú poruchu sluchu. Na tomto základe som žiadala mesačné finančné náhrady, na lieky od odporcu, ktoré musím užívať, v dôsledku poúrazového stavu. Okresný súd Rimavská Sobota, tieto lekárske správy neakceptoval, a na žiadosť advokáta odporcu, žiadal vypracovať nový znalecký posudok – čím sa neúmerne znova predlžovalo moje konanie. Týmto konaním mňa poškodil, nakoľko došlo k predĺženiu súdneho konania. Voči tomuto uzneseniu som sa odvolala na Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý však predmetné uznesenie potvrdil, následne začala rozhodnutím zo dňa 11. 9. 2012, vymáhať túto sumu 150 Eur Justičná pokladnica Krajský súd v Bratislave – kde sa mi vyhráždal listom, zo dňa 28. 9. 2012. Až následným uznesením zo dňa 7. 12. 2012 zastavila konanie o výkon rozhodnutia, čím sa podľa mňa neúmerne predĺžila doba konania. Pre mňa bolo až šokujúce, doručenie uznesenia Okresného súdu Rimavská Sobota, zo dňa 13. 3. 2012, o uložení povinnosti zložiť zálohu, vo výške 150 Eur, na trovy spojené s podaním znaleckého posudku. Vidím v tom nesprávny postup Okresného súdu v Rimavskej Sobote – nariadením znaleckého dokazovania, čím ma zároveň zaťažil vyššie uvedeným poplatkom.

Okresný súd v Rimavskej Sobote, vydal dňa 5. 11. 2012 uznesenie, kde určuje trovy znaleckého dokazovania, vykonaného znalcom... sumou 298,80 Eur.

Tretie pojednávanie sa uskutočnilo dňa 21. 11. 2012, na tomto pojednávaní, som predložila lekárske potvrdenie, zo dňa 16. 11. 2012, ktoré však súdom nebolo akceptované.

Týmito zlými rozhodnutiami Okresného súdu v Rimavskej Sobote, došlo k prietahom v konaní, a bolo porušené moje právo na prejednanie mojej záležitosti, v primeranej lehote.

... Dňa 8. 10. 2013 som podala sťažnosť na prietahy v konaní podľa ust. § 62 a nasl. Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, predsedovi Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý moju sťažnosť vyhodnotil ako neprípustnú. Tým som splnila podmienku ustanovenú v ust. § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním.“

Sťažovateľka považuje napadnuté konanie za také, ktoré je poznačené zbytočnými prietahmi a na základe skutočností uvedených v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo D. P., upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu, v konaní vedenom pod č. k.: 18 C/25/2011-111 porušené bolo.

2. D. P., priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 15 000,- Eur, ktoré je súd povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažovateľke priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 275,94 Eur, v zmysle ust. § 11 ods. 3 advokátskej vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a to za 2 úkony právnej služby /príprava a prevzatie zastúpenia, písomné podanie na súd/, + 2 x režijný paušál v sume 2 x 7,81 Eur – celkom v sume 15,62 Eur, na účet advokátky JUDr. Radky Rešutíkovej...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia

jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti

ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti namieta postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 25/2011, v ktorom podľa nej okresný súd mal porušiť jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľky, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 12 Co 18/2013-134 zo 17. apríla 2013 rozhodol o odvolaní odporcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 18 C 25/2011-111 z 12. decembra 2012 tak, že predmetný rozsudok ako vecne správny potvrdil. Rozsudok okresného súdu č. k. 18 C 25/2011-111 z 12. decembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 Co 18/2013-134 zo 17. apríla 2013 už nadobudli právoplatnosť 31. mája 2013.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 25/2011 sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 25. novembra 2013, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci nekonal, resp. keď k porušovaniu ňou označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už nemohlo dochádzať.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti túto odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2014